

5. SZÁM.

sta 1 frt

yes ada-
bácsi.

is Lap“
immár a
ost fel a

or része-
nyujt. De
mind kis
em, hogy
e, olyan
k hétről-
ktatója,
j nemze-

lomma,
öszönni.
z eddig
n világ-
gos és
ajzokkal
dványok
én pedig
s vállal-
nak, kik
tal min-

ácsí.

eléseiket

lványok
enaem-

ntala.

um-épület.
en.

ÁLOMFEJTÉS. (Lásd a 410. lapon.)

XXXVIII. kötet, 26. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. június 29-én

LŐRINCZ BÁCSI VENDÉGEI.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

IKOR az oszonnának vége volt és a vendégek haza készültek, Lőrincz bácsi jókedvűen azt mondta, hogy mindnyájan elkísérik őket, mert meg akarják nézni a szomszéd házat és kertet. A Lenke mamája ezt nagy örömmel fogadta s vigan utra keltek mindnyájan. Észre sem igen vették, hogy, mikor a kapun kiértek, valaki hiányzott. Még pedig senki más, mint Rudi, aki egyszerre csak észrevétlenül hátra maradt és eltűnt.

Jó ideig voltak ott a szomszédban, s mikor végre Lőrincz bácsi, Dorina és Gyula haza felé indultak, akkor vették észre, hogy Rudi nincs velök.

— Pedig éppen mondani akartam valamit, aminek talán megörült volna, szólt Lőrincz bácsi. Mert rég vágyódott rá a szeleburdi.

— Ugyan mi az, kedves apuskám? kérdé Dorina.

— Az... csak az, hogy föl akarom őket vezetni a műterembe, ahol még nem voltak.

Gyula álmélkodva nézett a bácsira. De még Dorina is ugyancsak elcsodálkozott.

— Igazán? Jaj de jól teszed, kedves apuskám! Csakhogy végre rászántad magadat! Most már látom, hogy igazán fölengedett a szived és velem együtt szereted őket.

Lőrincz bácsi néhány pillanatig elborult és szótlán maradt. Aztán még mindig komolyan, de szeliden mondá:

— Ugy van félig-meddig, kedves leányom, amint mondod. De csak félig. Az egyiket megszerettem. Nemcsak máától fogva. De még gyanakodtam, hogy csalódni fogok s nem bíztam benne. Hanem ma délután, amint ablakomnál álltam, valami beszédet hallottam az ablakom alatt s ebből sokat megtudtam.

Gyula meghökkent és elpirult. Eszébe jutott, hogy ő beszélgetett Lenkével és Rudival éppen a bácsi ablaka alatt. Nem is gondoltak rá, hogy valaki hallgathatja vitatkozásukat.

A bácsi látta megzavarodását s megveregette a vállát.

— Igen, hallottam, mit beszéltél. Es most már teljesen bizom benned. Láttam, mikor a vízbe esett szegény fiuhoz jó és áldozatra kész voltál; azt is láttam, mikor a gyöngye kis leánnyal figyelmével s gyöngéden bántál, és ma meggyőződtem, hogy mikor jót és helyeset mivelsz, őszintén teszed, mert becsületes és jó a lelked. Kitől tanultad mindezt, azt is tudom, és nagyon, nagyon bánom, hogy egy régi haragot oly sokáig nem tudtam leküzdeni. De már késő... atyáddal már nem tehetem jóvá, de te még lehetsz kedves rokonom. Már persze, ha te is úgy akarsz.

— Oh, kedves jó bácsi! szólt Gyula könnyezve, hiszen én... ezt én nem is érdemlem...

— Dehogy nem! Derék fiu vagy és meggyőztél engemet arról, hogy én voltam sokáig nagyon hibás. Persze, az a szeleburdi Rudi, az nem győzött volna meg, sőt ha csak ő maga van itt, alkalmasint még inkább azt hiszem, hogy legjobb, ha szóba sem állok a mostoha

testvérem családjával. No, de ő még nagyon is gyerek... egészen olyan, amilyennek gondoltalak mindkettőtöket; azért tiltottam; meg, hogy még közel se merjetekek jönni oda, ahol én dolgozom. De most már feloldom a tilalmat számadra, mert érdemes vagy rá, hogy ott légy közelenben; Rudi számára pedig, mert szükséges, hogy fonák gondolataiból kigyógyuljon. De hát hol van az a szeleburdi?

Biz azt hiába keresték, nem került elő.

— No ha nincs itt, akkor nem jön velünk, szólta Lőrincz bácsi. Pedig tudom, ő volt mindig a kíváncsibb, hogy ugyan miféle boszorkányság történik ott fent, ahova neki nem szabad menni.

— Jaj bácsikám, szólta Gyula vigan, kíváncsinak biz én szintén eléggé kíváncsi voltam.

— Elhiszem. De legyőzted, mint jóra való fiuhoz illik és nem gondoltál oktalanságra csak azért, mert nem tudhattad meg, amire kíváncsi voltál. Pedig hallottam Dorinától egyet-mást, amiből azt sejtem, hogy neked különösen fog tetszeni, amit most látni fogsz.

Ezalatt följutottak a lépcsőn arra az emeletre, a bácsi titokzatos szobájához. Az ajtó csukva volt s Lőrincz bácsi a zsebéből vette elő a kulcsot, hogy kinyissa az ajtót. Végre beléptek.

Gyula igazán soha sem törte a fejét azon, mi lehet ott a bácsi titkos termében; de ha törte volna is, bizonyos, hogy ki nem találja, azt meg már éppen nem, hogy olyat fog itt látni, amire ő sokszor gondolt, mikor néha el-eltűnődött azon, mit szeretne legjobban, ha egészen a maga

kedve szerint rendezhetné a dolgát. Mert ahova beléptek, az gyönyörű nagy terem volt, az ablakokon drága szőnyeg függönyökkel, a falakon szobrokkal, képekkel, ritka fegyverekkel, a szögletekben délszaki növényekkel. Három vagy négy nagy állványon pedig félig kész képek voltak láthatók.

— Oh, a bácsi festő-művész! kiáltá Gyula szinte ujjongva.

— No, nem éppen művész... ahhoz nagyon sok kell. Én csak afféle kontár műkedvelő vagyok, ezzel szeretem tölteni az időmet.

— Ni, itt az a szegény fiu... aki a vízbe esett...

— Igenis, azt is lefőstöttem...

— Itt meg az a pánczélos vitéz, akitől Rudi megijedt... Most már értem! Azok minták voltak.

— Eltaláltad. Látom, olvasgattál efféléről és megtartottad az eszedben, amit olvastál. A festő sokszor élő embereket használ mintának, mikor valami képet fest.

— Jaj, és az a bohó Rudi milyen furákat gondolt! Persze, én sem tudtam kitalálni. De kár, hogy nincs itt, hadd látná.

Rudi aligha kívánta ugyan-azt, amit Gyula most mondott. Csakhogy Gyula ezt nem tudhatta, de azt még kevésbé, hogy mért nem kívánja azt Rudi. De rögtön rátért.

Mert éppen mikor Gyula ezt mondta, valami nesz hallatszott az egyik sarokban egy állvány mögül. Gyula nem ügyelt volna rá, de Lőrincz bácsi figyelmessé lett.

— Mi ez? Valami mozog ott a sarokban! Talán valami madár tévedt ide be?

Oda ment és az állvány mögé nézett. Félig haraggal, félig álmélkodva kiáltott fel:

— Rudi! Hát te hogy kerültél ide?

Gyula alig akart hinni szemének és füleinek. Pedig még is úgy volt: Rudi került elő az állvány mögül, szégyenkezve, hebegve, szeptegve, s azt sem tudta, mit csináljon. Eleinte felelni sem birt a kérdésekre, csak az erkély ajtaja felé mutogatott.

— Már értem! szólt Lőrincz bácsi elkomolyodva. Ott a létra, éppen az erkély mellett, azon jöttél föl! Hát tolvaj módon lopóztál be! Tudom, nem akartál semmi gonosz tettet elkövetni, de elkövetted azt a nagy hibát, hogy titkon belopóztál oda, a honnan ki voltál tiltva; olyan utakat használtál, mint a gonosztevők. Pedig egészen fölöslegesen tetted, mert éppen kerestünk, hogy velünk együtt az egyenes uton jőjj ide.

Rudi csak még inkább szégyenkezett, Gyula pedig mentegetni szeretne volna, de a bácsi így szólt:

— Nem szükséges, hogy védelmezd, jól látok én mindent. Nem is haragszom, de azt magad is beláthatod, Rudi fiam, hogy nem érdemes a szeretetemre az, aki így a hátam mögött leskelődik reám. Amit tettél, nagyon csuf dolog, s igen sok jót kell rólad hallanom, hogy ezt elfelejtsem. Ezentul bejöhetsz az ajtón is, megengedem; de jobban fogom szeretni, ha nem látlak itt.

Rudi szívesebben elviselt volna jókora verést, mint ezeket a megérdemelt

feddő szavakat. Pedig látta, hogy a bácsi, bármily komoly volt a szava, mégis egészen más hangon beszélt, mint eddig. Majdnem úgy, mint a szerető apa, aki dorgál, büntet, de azért mégis tudhatni, hogy szereti azt, akit büntet. No már pedig Rudi eléggé őszinte és eszes volt, hogy belássa saját magáról, hogy őt szeretni ugyan nincs oka Lőrincz bácsinak. Megtudta azonban mihamar, honnan van ez a változás, mert a bácsi így szólt:

— Gyula fiam, te most már menj le Dorinához. Mi is azonnal megyünk, csak meg akarok Rudinak magyarázni valamit.

No, ez a magyarázat nem volt mulatságos. Mert azt mondta el Lőrincz bácsi világos, nyílt szavakkal, mennyire nem szerette ő rokonait, mennyire kedve ellen volt, hogy Gyula és Rudi ide jöttek és miként igyekezett mindent elzárni, titkolni előlük, mert attól tartott, hogy mint afféle vásott fiuk, csupa bajt, kellemetlenséget és kárt fognak okozni. És aztán mikép győzte meg tévedéséről a Gyula jósága, őszintesége, becsületes nyíltsága, az öregebbek iránti igaz tisztelete.

— Nálad ezeknek csupa ellenkezőjét tapasztaltam, s ha rajtad áll, bizony nem lett volna igaza az én jószívű Dorina leányomnak, hogy ide hozott titeket. De most mégis igaza van. Ezentul minden máskép lesz, már legalább Gyulával, mamáttal és testvéreitekkel. Hogy veled miképen leszek, az tőled függ. Maradhatsz olyannak, amilyen eddig voltál, de akkor nem sokat fogjuk egymást látni. Vagy pedig komolyan meggondolod, miben kell követned testvérbátyádat s akkor te is kedves kis rokonom leszel.

Nagyon különböző kedvvel tértek az este nyugalomra. Gyula olyan boldog és elégedett volt, hogy nem cserélt volna egy kis királlyal. Rudi mogorván duzzogott, mert még nem akarta egészen megvalani magának, hogy benne magában van a hiba. Irigységet érzett Gyula ellen s küzködött magával, hogy csak azért se kövesse-e a példáját, vagy pedig térjen arra a jó utra, melyet Gyulának az ő jó atyjok mutatott.

Lőrincz bácsi és Dorina pedig ez este sokáig csevegtek bizalmasan. A kedves jó Dorina csupa öröm volt, de Lőrincz bácsi is elégedetten mondá:

— Tökéletesen igazad van, kedves jó leányom. Elmúlt szivemből a régi konok gyűlölség. Holnap szedelőzködünk, és holnapután mindnyájan megyünk Gyuláékhoz. Ott majd elintézem a többit.

Harmadnap nagy sürgés-forgás volt abban a kedves, csinos házacskában, melyben a Gyula és Rudi anyja lakott. Reggel levél érkezett, kedves tartalmu levél, s most mindjárt itt lesznek a kedves vendégek. S amint megjött az órája, meg is érkeztek pontosan: Lőrincz bácsi, Dorina, Gyula és Rudi.

Volt nagy ölelkezés, öröm és kérdészködés. És mialatt Dorina meg Gyula és Rudi a kis Flórával és Örzsikével foglalkoztak, a gyerekek mamája Lőrincz bácsival a harmadik szobába mentek. Mikor hosszú, nagyon hosszú beszélgetés után ismét előjöttek, a mama mintha könyezett volna, de csupa örömben.

Másnap is, harmadnap is ott voltak Lőrincz bácsi és Dorina. Harmadnap a

mama és Lőrincz bácsi magukhoz hívták Gyulát egy külön szobába.

— Tudod-e, Gyula fiam, mit végeztünk a mamáddal? szólta Lőrincz bácsi. Te ezentul az én fiam is vagy és egy hét múlva, mikor az iskola kezdődik, vissza, térsz hozzám. Gondom lesz rá, hogy ember legyen belőled, és ha megmarad szép hajlamod a festőművészethez, ki foglak képeztetni. Nem sokára majd a mamád is átköltözik a testvéreiddel Budapestre, együtt leszünk mindnyájan s atyátok helyén én leszek. Remélem, lassanként Rudinak is megjön az esze és meg fogja érdemelni, hogy gondjaimba fogadjam. Mamátoknak ezentul nem szabad küzködni a szegénységgel.

Gyula örömben könyezve ölelte meg a mamát is, a bácsit is, és olyan formát kezdett mondani, hogy ő talán nem is érdemli a bácsitól azt a nagy jószágot; de a mama gyöngéden megölelte s így szólt:

— De igenis, jó fiam, megérdemelted. A te tiszta szived hozott rendbe egy régi bajt, általad leszünk boldogok mindnyájan.

S úgy lett. Gyula azontul ott lakott Lőrincz bácsinál, aki úgy szerette, mint édes fiát és nevelt is belőle jeles ifjut. És lassan-lassan Rudi is arra a jó utra tért. Most már a mamával együtt ők is ott laknak közel Lőrincz bácsiékhoz, mindennap együtt vannak s boldog egyetértésben és szeretetben élik napjaikat.

Á L O M - F E J T É S.

(Képpel a czimlapon.)

MAMÁM, aranyos mamám!
 Különöset álmodám:
 Ketten voltunk angyalok —
 A hold szépen ragyogott;
 Angyaltársam Mariska volt,
 Folyton nézte, hogy süt a hold.
 Városerdő taván ringott
 Vizi rózsza levelén,
 Csak úgy ingott, csak úgy bingott —
 És ringottam vele én;
 Én is ott voltam a tóba'
 Én is hintáztam egy rózsza,
 Vizi rózsza levelén.
 Azért szálltunk a levélre
 Mert a hosszú repülésbe
 Mindketten elfáradánk.
 »Mit fog szólni jó mamánk
 Hogy nem vagyunk otthon éjjel,
 S szállunk bolondos szeszéllyel

Esti pillangó gyanánt?
 S lábamon nincs is harisnya!...«
 Szólt nagy aggóva Mariska.
 Felelém: »Mariska, óh!
 Ne légy már oly nagy bohó!
 Most mi angyalok vagyunk,
 Szárny egész ruházatunk;
 Két szárnyacska elég ruha,
 Nincs szükségünk ingre nekünk!«
 S Mariska meg volt nyugtatva.
 Ringatóztunk, pihengettünk,
 S épphogy kezdünk nyugtózkodni...
 Csitt!...Lágy nesz kél...Csitt...
 valjon mi?

Tavi hattyak úszva-lengve
 Siklanak a közelünkbe,
 És gyönyörű kettes dalban
 Énekelnek édes-halkan:
 »Az égbolton rózsza-felhő,

A nap nem sokára feljő,
 Akit szerettek, az eljő,
 Sugja pitymalati szellő —
 Mindnyájan örökre keltek,
 Ha felsugárzik a nap —
 Köszöntőre kürtöt lettek
 Ott a zugó nád alatt.
 Rózsza felhő,
 Eljő, eljő,
 Közeleg ő,
 Az, akit oly hön szerettek...
 Isten veletek!«

Elhangzott a bűvös ének,
 Dalos hattyak eltűnének.
 Mariska panaszkodik:
 »Tovább nem guggantok itt!
 Lábam ázik
 Vállam fázik,
 Jaj, félek hogy meghülök...
 Biz' én haza repülök!«
 És legott
 Felkapott
 Szárnyaira, és elszállt —
 Hazáig tán meg sem állt.

A kürtöt megkeresem,
Nádas tövén ott lelem.
Kürtöt nyakamba akasztom,
Csengő szózatra fakasztom.

Körül nézek...
Ismét egy újabb ígézet:
Tavi hattyu, tavi rózsza
Elenyészett a kürt-szóra;
Hímes gyöpön, erdő-szélen
Enyeleg a szellő vélem.
A nap feltűnt ragyogással...
S ime: zajos suhogással

Körülöttem mi zug itt?...
Füles bagoly, nagy kuvik.
Mind elrebben nagy riadva,
Hegyi erdőn van az odva,
Sötétjében elbuvik;
Vékony város-erdeje,
Nincsen neki kedvire.
S azt suhogják szárnyaik:
»Mára vártok valakit!
De kit ám, de kit ám?...
Találd ki hát, Bandikám!
Ó, ti irigy madarak,
Hej, csak megfoghassalak!

»Sose bánjad uracskám!«
Szól egy hang makogva.
Nini, te vagy nyulacskám?
»Én hát!« szól ugorva.
»Mi többen is vagyunk ám:
Ugrifüles kis komám,
Tapsifüles sógorkám,
Angyom a szép Nyuszka,
Húgom, a Muczuska,
Meg egy egész nagy sereg,
Mely a vad bagoly elől,
Ki minden nyulkát elől,
Futásnak eredt.
Hiszen te a Bandi vagy,
Óvj meg minket, mak, mak, mak —
Te kedves gyerek!
Jutalomul majd sugok
Valamit neked:
Titkot, édeset tudok —
Résen legyetek!

Nagy öröm néz ti rátok —
Ma érkezik apátok!«
Mily öröm!
Apa jön!
»Ni, még aluszik javába...
Ébredj már, te álmos táaska!«
Mamám, drága jó mamám,
Különöset álmodám...
»Majd csak aztán beszéld el,
Most hopp!... öltözködjél fel!«
Alig álltam testvérím sorába,
Már befordul apánknak batárja,
S ami most következék
Sokáig nem volt egyéb,
Mint zajongó öröm és
Boldog, nagy ölekezés.
Hattyu, bagoly meg a nyulka,
Ünnepünket megjósolta.
Soha ennél édesb álom —
Amíg élek, mindig áldom.

A VISSZAFIZETETT TRÉFA.

— Beszélyke öt képpel. —

ÜRELMETLENÜL vártak, leskelődtek Etelke és Vilmácska hol az ajtóban, hol az ablakban. Nem tudom, melyik volt nyugtalanabb: a nagyobacska Etelke-é, vagy a kicsike Vilmácska?

— Jaj, azok a fiuk de gondatlanok! szólt Etelke boszusan. El fognak késni... bizonyosan elkészáltak valamerre.

— Hátha el is felejtették, hogy ma lesz a nagy kirándulásunk?

— Az köllene még csak! Hiszen délbent is emlékeztettem őket.

— De hát akkor hol lehetnek?

— Bizonyosan ott ólálkodnak megint a czirkusz körül.

— Oh, hiszen a mama megtiltotta!

Vilmácska persze nem igen tudta még azt, milyenek az afféle garabonczás fiuk. Ő azt hitte, hogy amit a mama mond, az szentírás. Szó sincs róla, ugy is kellene annak lenni. De Berti és Feri minduntalan megfélekedtek róla, különösen mikor ott kint jártak a kis város szélén, hol a czirkuszos bódé állott. Mert Etelke egy csöppet sem tévedett, ott jártak ők éppen most is.

Nem volt az valami nagyszerű czirkusz, amelyet a nagyvárosiak látnak, csak afféle szedett-vedett vándor komédiás csapat, egy pár betanított vén lóval. De hát Berti és Feri ezt is szerették, mert megismerkedtek két komédiással s ezek aztán bevitték őket nappal is a czirkuszba; megmutatták, hogyan tanulják be a produkciókat, mikép szoktatják rá a lovakat engedelmisségre, stb.

Most éppen, hogy Berti és Feri megint oda sétáltak, ez a két ismerősük egy jámbor, kehes lovon próbálgatott mindenféle mesterséget. Berti, aki sokszor törte csinyen a fejét, oda sugott Ferinek:

— Megállj csak, most majd megtréfálok őket.

— Mivel?

— Majd meglátod. Nagyon mulatságos lesz.

Aztán a czirkusz-lovashoz fordulva, szörnyen ártatlan képpel kérdezte tőle:

— És ez a szegény ló mindig oly békésen tűri, hogy annyit zaklatják. ugrálnak rajta?

— Már hogy ne túrné? Kikap az ostorral, ha makranczoskodni merészel. De ennek biz az már nem jut eszébe, nagyon törődött, öreg pára a szegény.

— No már én mégis csak félnék tőle! Meglássá, egyszer még magát is ledobja.

— Olyan nincs! felelt a komédiás büszkén. Megülök minden lovat.

Mindjárt meg is akarta mutatni s közeledett a nyugodtan ott álldogáló lóhoz. Berti egy pillanatra félre fordult és csinált valamit, aztán ő is a lóhoz sietett.

— Majd én fogom a kantárt, amig fölül rá. Nem harap?

— Oh dehogy! Mondom, nem köll félni tőle.

— Akkor hát nagyon derék jószág. Meg is lehet simogatni.

S mialatt a lovas fölült a lóra, Berti megsimogatta a ló nyakát, fejét, aztán félre állt.

— No lássuk, mit fog ma este produkálni? mondá aztán.

Már olyan produkcióra aligha készült a czirkuszos. Mert alighogy rajtült a lovon, ez megrázkódott és vadul ágaskodni kezdett. A meglepett lovas keményen fogta a kantárt és büntetésül erősen rávágott ostorával a lóra. De ez csak még szilajabban ágaskodott, rugott, horkolt s egyszerre csak akkorát szökött, hogy a lovas nagyot nyekkenve, lepottyant a földre. Alig birt föltápaszkodni.

Berti és Feri nagyot nevettek.

— No ugyan szép lovas! Ilyen jámbor, öreg ló is ledobja! szólt Berti kacagva.

— Meg nem foghatom, mi lelte ezt a hitvány gebét. És úgy megütöttem a lábamat, hogy most mindjárt föl sem ülhetek ujra.

A megvadult ló ezalatt elszabadult volna, de a másik komédiás ügyesen megkapta a kantárt.

— No, majd megregulázom én! mondá.

De alig pattant föl a ló hátára, már ő is lepottyant a földre, a ló pedig a czirkusz-sátor nyílásán kiszökött a szabadba. A két komédiás utána sietett, Berti és Feri pedig kaczagva nézték, hogy kergetik a megvadult paripát.

— No, ezeken kifogtam, szólta Berti. De most már menjünk haza, mert várnak a leányok.

Még akkor is nevettek, mikor haza értek, a hol Etelke és Vilmácska már oly türelmetlenül várták őket.

— Jó hogy jöttök, mert mindjárt nélkületek indultunk volna.

— Dehogy indultatok volna, szólta Berti kevélyen. Nem mernétek ti leányok messzire elsétálni a háztól. Aztán ki vinné a nagy kosarat, ha én nem segítek. Be van pakolva? No hát induljunk.

A nagy kosarat Berti és Etelke kapták föl, Feri és Vilmácska pedig egyéb apróságot vittek s így szépen megindultak.

— Ohó, szólta alig pár lépés után Berti. Az a kérdés, hogy ezt a nehéz kosarat érdemes-e czipelni? Mi van benne jó?

— Majd meglátod, felelt Etelke büszkén. Mindenkinek jut, amit legjobban szeret. Még ilyen jó ozsonnánk nem volt ez idén.

— Van-e benne mandolás sütemény? kérde Feri.

— Van bizony. De még diós torta is.

— No, az megjárja. De ez nagyon száraz ozsonna volna magában. Lesz-e mit hörpenteni? kérde Berti.

— Láthatod, hogy Feri a kannát viszi. Viszünk kávé, tejet, cukrot. Majd rakunk tüzet és megmelegítjük a kávé.

— Így már jól van. Hát gyümölcs lesz-e?

— Természetesen.

— Akkor hát nem bánom, menjünk.

Kiértek a kapun, de ott egy fontos kérdés merült föl.

— Tulajdonképen hova is megyünk? kérde Feri.

— Nem nagyon messzire, szólta Etelke. Itt a kertünk mögött van egy jó árnyékos, pázsitos helyecske, ott ütünk tanyát.

— No persze! ellenkezett Berti. Nyári kirándulás a kert mögé! Legalább is a kis erdőbe megyünk.

— De az messze van! szabadkozott a kis Vilmácska.

— Már hogy volna messze! A czirkusztól alig száz lépésre.

— Persze! Ti csak azért akartok oda menni, hogy aztán megszökjetek tőlünk a komédiásokhoz.

— Ne félj no, nem szökünk meg. Már voltunk ma ott és nagyon jól mulatunk. De messziről talán még most is mulathatunk rajtok, mert nyilván még mostanig sem fogták el azt a szegény vén lovat.

Amit Berti akart, az ellen a többiek hiába beszéltek. Mentek tehát a kis erdőbe.

Nem messze haladtak el a ponyva-czirkusztól, de ott már csöndes volt minden. Nem is láttak senkit.

A kis erdőben hamar találtak alkalmas helyet egy vén fa tövében.

— Itt fogunk teríteni, szolt Etelke. Ti rakjatok tüzet... itt van minden hozzávaló... En Vilmácskával megteritek.

Berti és Feri jeles szakértelemmel megrakták száraz galyból a tüzet. Három erős ágából szolgáló-fát csináltak a tűz fölé, zsinórra kötötték a tejes kannát s úgy forralták fel a tejet, gondosan ügyelve, hogy jó parázs-tűz legyen alatta.

A két leányka pedig ezalatt szépen megterített. Volt a nagy kosárban minden, ami kellett: abrosz, csésze, kanál, pohár. Aztán előkerült a sok jóféle csemege, melyet a mama oda rakott számukra. Sütemény, gyümölcs, mindentől a legjobb és mindentől teljesen elegendő mind a négyöknek. Még Berti is meg volt elégedve és nagylelkűen mondá:

— No, így már érdemes a szabadban ozsonnálani. Ez pompás lesz. Majd gondom lesz rá, hogy valami jó mulatsággal viszozzam. Látom, ti leányok is tudtok néha valami jót.

— Majd megvállik, micsoda jót kapunk mi tőletek, szolt Etelke vigan.

Vidám tréfa közt elkészült az ozsonna. Etelke, mint házikisasszony, megtöltötte a csészéket s letelepedtek a pázsitra a kiterített abrosz mellé. Eleinte volt ugyan egy kis baj, mert egy vad méhraj is oda akart telepedni velök az ozsonnához. De Berti az asztalkendővel elzavarta a hivatlan vendégeket.

— No, nincs baj, ne ijedezetek. Nem köll félni, amig engem láttok. Nem

ijedek én meg egyhamar, kifogni pedig kifogok akárkin. Ugy-é Feri? Milyen pompás mulatságunk volt ma délután!

— Mi volt az? Mit csináltatok?

— Majd elmondom azután. Most már lássunk hozzá az ozsonnához. Éhes vagyok.

Eppen hozzá is akartak fogni, mikor zaj hallatszott a közeli bokrok mögül. Léptek alatt töredezett a száraz galy s két ember közeledett beszélgetve.

Ebben semmi meglepő sem volt, mert sokan jártak ezen a kedves sétatelen. De Berti mégis hirtelen nagyon meghökkent, mert ő hallotta meg először, mit beszélnek a közeledők és mindjárt ráismert a hangjokra.

— Mondom, itt láttam őket... Ott vannak ni, szólt az egyik.

— Igy már jól van. És éppen lakomázni készülnek. Most hát számolhatunk velök.

A következő pillanatban két férfi lépett elő a bokor mögül. Berti nem tévedt: a két czirkusz-lovas volt. Az egyik, kezében lovagló ostorral, mindjárt meg is szólalt:

— No, csakhogy ismét találkozunk, kedves barátocskáim. Kár volt ugy elszaladni. Mert nagyon jó tréfa volt az azzal a tüzes taplóval, melyet a ló fülébe dugtak. Azért jöttünk, hogy ezt megfizessük. Mert mi nem szoktunk adósok maradni.

Etelke és Vilmácska csodálkozva néztek a két idegenre, nem értették a beszédet, csak annyit értettek, hogy az valami roszt jelent. Berti és Feri pedig már egészen bizonyosan tudták, hogy baj lesz. Mert ha ezek a komédiások ugy fizetik vissza a kölcsönt, amint kapták, akkor az nem lesz nagyon mulatságos.

Az ostoros komédiás meg is szólalt újra:

— Egy kis fáradságomba került, míg a szegény öreg lovat megfékeztük és rátaláltunk, hogy miért rázza annyira a fejét. A fáradság pedig jutalmat érdemel. Tehát, kedves barátocskám, itt most mi ketten fogunk ozsonnálni, ti pedig kotródjatok.

A kisebbek megrettenve bámultak s Bertire néztek, tőle várva védelmet. Berti meg is próbálkozott. Daczosan kiáltá:

— Mit akarnak itt? Menjenek odább, ne háborgassanak!

— Ohó, ohó, barátocskám, az én kezemen van az ostor, és a pajtásomnak is kemény az ökle. Most hát azt mondom, hogy háromig olvasok és aki azalatt nem kotródik, megbánja. Egy, kettő... három!

A »háromnál« bizony már talpon voltak mind a négyen, nagy ijedten, mert az ostor veszedelmesen kezdett suhogni. De Berti még nem akart tágítani.

— Menjenek innen, ha mondom... megbánják! Ez rablás... majd kikapnak...

— Jól van, jól, kis pajtásom. Csak kiabálj, Most mi is egy kis tréfát csinálunk. És ha szólni mertek, hát én is megyek a bíróhoz és elmondom... azaz de-hogy mondom, — mindjárt fülön foglak, semmirevaló, és viszlek mindkettőtöket s becsukatlak. Hát nem bánom, menjünk oda!

De Berti bánta s nagyot ugrott hátra felé, ugy hogy a másik komédiás hangosan kaczagott s leülve a terített abroszhoz, mondá:

— No, ugy látszik, mégis van esze az urfinak: inkább nekünk adja ezt a jó ozsonnát, hogysen maga kerüljön kenyérre és vízre.

— Ugy gondolom, ezt okosan is teszi, szólt az ostoros. De most már elég a fecsegésből. Pusztuljatok innen! Egy kettő... három!

Nem tudom, más mit tett volna, de Bertiék, mikor az a veszedelmes »há-

rom!» hangzott, nagy busan megindultak. És mi tagadás, okosabbat nem igen

tehetek volna, ha csak azt nem akarják, hogy az a két izmos ember elpáholja őket és azután mégis csak el köllene kotródniok. Már csak jobb elmenekülni verés nélkül.

Egészen megzavarodva, kétségbe esve ballagtak el, hátra-hátra pillantva, hát-ha azok a borzasztó emberek talán csak tréfálnak és majd visszahívják őket. De ezt hiába várták. A két semmiházi nagy vigan és kényelmesen letelepedett a jó ozsonnához és hozzá is látott, egymás után üritgetve ki a csészéket. S valahányszor a bus csapatból valamelyik hátra pillantott, az ostor rögtön fenyegetőleg suhogott feléjük.

Etelke és Vilmácska különösen le voltak sujtva, mert ők nem is értették ezt az egész históriát. Csak azt gyanították, hogy a fiuk valami csinyt követtek el és most mindnyájan megszenvednek miatta. Amint tehát kissé távolabb egy bokor mögé értek, Etelke megállt és azt kívánta, hogy Berti magyarázza meg ezt a dolgot.

— Eh, haszontalanság az egész! felelé Berti boszusan. Ki is gondolta volna? . . . csak egy kis tréfa volt.

— Köszönöm szépen . . . de ez most nem tréfa . . . oda a sok jó csemegénk és csufosan elkergettek a saját ozsonnánktól. Ha csak tréfa, miért engeded?

— No persze, miért! Csak nem kelhetek birokra azzal a goromba vasgyuróval?

— Akkor minek haragitottad magadra!

— Ugyan ne prédikálj! Menjünk inkább haza.

— Az nem lehet! Ha már az ozsonnánk oda van is: de a kosarat, edényt, ezüst kanalakat nem hagyhatjuk ott . . . be köll számolnom a mamának.

— Akkor hát megvárjuk, míg azok a semmirekellők eltávoznak.

Csakhogy ez a várakozás igen hosszúra nyult. A két gézengúz komédiás szörnyen jónak találta az ingyen lako-

mát, és uri módon kényelmesen csemegézett. A jó kávé után a süteményre került a sor, aztán a gyümölcsre. És úgy látszik, eltökélték, hogy egy morzsányit sem hagynak belőle.

Jaj de keserves volt azt nézni! Vilmácska és Feri sirva fakadtak, Berti pedig majd megpukkadt mérgében.

És mialatt ott lesték, hogy legalább az üres kosárhoz vissza mehessenek, az idő mult, már jóformán esteledett, sötét felhők is tornyosultak az égen.

— Mindjárt esni fog! sopánkodott Feri.

— Akkor talán megmozdulnak! biztatá Etelke.

Meg is mozdultak. De az egyik, az a goromba ostoros, egyenesen feléjük indult s már messziről kiáltá:

— Hát ti még mindig itt leskelődtek? No megálljatok!

De bizony nem álltak meg. Futottak, azt sem tudták merre. Mikor végre megálltak, látták, hogy az erdőcske tulsó végére jutottak. És éppen ekkor megeredt az eső, még pedig jó szaporán. Most már nem volt mit tanakodni. Ázva-fázva, kese-

regve siettek haza, mint valami vert sereg vagy kiöntött ürge-csapat. S amint haza értek, ámulva hallották a mama dorgáló szavát:

— Hát ti így tudjátok gondját viselni a rátok bizott holminak? Ott hagyatok mindent az erdőben s ott veszett volna, ha egy becsületes ember el nem hozza. Azt mondja, ott találta egy fa alatt.

Etelke megörült, hogy legalább kár nem esett, azok a komédiások tehát csakugyan becsületes emberek és csak Bertin akartak boszut állani. De Berti nem erre gondolt, hanem mérgesen fölkiáltott:

— Jaj a semmirekellők! Még azt merik mondani, mikor ostorral üttek el!

— Hogyan? Mi volt az? kérde a mama csodálkozva.

Most már bánta Berti, de késő volt, el köllött mondani mindent, még pedig a legelejétől fogva. A végén pedig a mama így szólt:

— Ez már más! Etelke, Vilmácska, menjetek az ebédlőbe, mindjárt kaptok ozsonnát. Ti pedig, Berti és Feri, mehettek a szobátokba. Majd vacsorára kaptok egy darab kenyeret. Az a két czirkuszlovag nagyon helyesen cselekedett, meg fogom őket jutalmazni. Nektek majd talán eszetekbe jut mások, ha valamit megtiltok, mint megtiltottam a pajtásokodást a komédiásokkal. Megkaptátok, amit kerestetek, most már tudjátok, mit ér a rossz tréfa és engedetlenség.

AHOL MI LAKUNK.

(Befejező közlemény.)

IV.

A NYARAT Udvarhelymegyében *Olaszteleken* töltjük. Ezt a falut nagy hegyek övezik. Legszebb ház benne a miénk. 1600 elején építette Dániel János, kinek fiát, Dániel Mihályt, küldte Németországba Bethlen Gábor erdélyi fejedelem, hogy ott neki második feleséget válasszon. A fejedelem és második neje, Brandenburgi Katalin hercegnő, gyakran tartózkodtak *Olaszteleken*.

Abban az időben a mostani lakó ház emelete óriási teremből, földszintje istállókból állott. E termekben bálákat és másféle ünnepeket is tartottak. A régi lakóház várszerű épület volt, de már, néhány szoba kivételével, csak romjai látszanak.

Nem messze a falutól van az almási cseppkő-barlang. Szüleimtől tudom, hogy rendkívül szép természeti tünemény ez, de magam benne még nem voltam. A tatárok elől ide menekültek volt hajdanában a szomszéd falvak lakói. Miután hosszú ideig vívták a tatárok a barlangot, a benne lévők élelmi szere elfogyott. Még csak egy maroknyi lisztjök maradt. Az a gondolatuk támadt tehát, hogy ebből egy perezcet csinálnak s kiteszik a barlang nyílásába. A tatárok azt híven, hogy oda bent még sok az eleség, hogy van még mit enni, majd odább vonulnak. Ugy is lett. A tatárok már megunták volt az ostromlást s néhány nap óta éheztek is. Fölszedték tehát a sátorfájokat és mentek tovább. Amint ezt észre vették a barlang lakói, felküldtek a szembe lévő szikla-csucsra egy Csala nevű embert, nézné meg, vajjon messze vannak-e már? De alig ért fel, lábai alatt letört egy szikladarab és vele együtt a mélységbe zuhant.

Nem messze *Olasztelek*hez van a »Rika« nevű szép nagy erdő. Erről meg az a monda járja, hogy mikor a hunok bejöttek, Attilának Réka nevű felesége ott halt meg, egy nagy szikla alá a patak partján van eltemetve, és innét veszi nevét ez az erdő. Néhány századdal később rablók tanyáztak ott, most pedig egy gondozott nagy erdő ez, ahol szentet égetnek és a pásztorok nyugodtan legeltetik nyájukat.

Mi pedig, ha arra visz útunk, gyönyörködünk a szép kilátásban, mely az Olt völgyére nyílik a Rika-tetőről.

DÁNIEL GÁBOR

IV-dik elemi osztályú tanuló.

V.

Egy napom története.

Mi *Tisza-Dobon*, (egy kis falucska a fekete Tisza partján), nyaraltunk, hol pompás napokat töltöttem. Ezek egyikét, mely egy különös eseménnyel volt kapcsolatban és majdnem életembe került, akarom elmondani olvasó tarsaimnak.

Reggel mindig korán keltünk, hogy a közel levő erdőbe mehessünk, mely szép árnyas fákkal volt telve, ahol letelepedtünk. Dalolással, játékkal gyorsan telt az idő, míg a csengetyű szava bennünket a reggelihez hívott.

Nagy zajongva szaladtunk ilyenkor haza, hol jóízűen költöttük el a már elkészített reggelit; és mamától megkaptva az engedélyt, ismét elszaladtunk a kocsihoz, hogy fogjon be s vigyen a kissé távol fekvő fürdőházba.

A jó Gábor bácsi be is fogott és rövid időn már magunk előtt láttuk a Tisza vizét, melyben a mi kis fürdőházunk állott.

Én voltam az első, aki a kocsiból kiugrott, — és csakhamar a fürdő ház előtt lévő kis hidra szaladtam, hogy ott a part közelében uszkáló apró halacskákat nézzem.

Annyira gyönyörködtem ebben a látványban, hogy kisasszonyom intő szavára nem figyelve, mindig jobban és jobban akartam látni a halakat. E közben hirtelen egy nagy béka ugrott fel, én megijedtem — és fejjel lefelé — plumsz! a Tiszába bukom.

Hogy azután mi történt velem, azt csak kisasszonyom beszélte el, mert én a nagy ijedelem és félelem miatt azt sem tudtam, hol vagyok.

Azt hiszem, az egészben az volt a legnagyobb baj, hogy, egészen átázva, a többiekkel nem mulathattam, hanem csak úgy nagy kendőbe burkolva vittek haza, hol néhány napon át az ágyat nyomtam. Meg is fogadtam, hogy ezentul a Tiszában

csak akkor fürdök, ha nekem tetszik, nem pedig, mikor az a csunya béka úgy rám ijeszt.

Kedves mamám megbocsátotta azt a szófogatatlanságomat. Kisasszonyomat meg, hogy haza vittek, egy csattanó csókkal békítettem ki.

Életemnek ez a legnagyobb eseménye. Reményilem, hogy kis olvasó társaim példámat nem követik, különösen ha nem tudnak úszni.

SZILÁGYI ÁGOTA.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 24-dik számában foglalt számtani rejtvény megfejtése:

1	7	9	10
7	1	10	9
9	10	1	7
10	9	7	1

Helyesen fejtették meg: Máday Pista, Baranyay Gizella, Szilágyi Margit, Fülöpp Elza, Singer Irma, Szeder Annuska, Murárik Berezi, Kherndl Margit, Vincze Jenő és Aurél, Schlichter testvérek, Váczy Mariska és Anna, Stóri Paula és Miczi, Schaffer Mariska és Géza, Fáy Erzsé és Anna, Galamb Ilon és Rózszi, Fried Sándor, Krausz Jenő, Schlesinger Herbert, Lóvy Kata és Berta, Licsek Margit, Mader testvérek, Hanák Henrik, Lescheditzky Kálmán, Forster Márta, Herzl Margit, Deutsch Edith és Marianne, Nelky Paula, Szily Irma, Seligmann Elza, Auer Irén, Margit és Póli, Lányi Alexa és Marcsi, Popper Jenő és Árpád, Dévai Zoltán, Langfelder Olga, Láner Kornél, Prámer Mariska és Anna, Tóth Elemér, Dörögdy Antal, br. Ghillány Laci, Freund Gyula, Zsigmondy Kálmán, Bittó Dénes, Iró Lajos, Bernát Margit, Bernáth Emil és Dezső, Adler Irén, Nagy Elza, Messer Rudolf.

*

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének
24-dik számában foglalt névrajtvény meg-
fejtése:

Szent László.

Helyesen fejtették meg: Timár Ella és Stefania, Fodor Pólíka, Gecző Anna, Hanák Henrik, Janovitz Margit, Vincze Jenő és Aurel, Váczy Mariska és Anna, Schlichter testvérek, Stóri Paula és Miczi, Frommer Ernő, Schaffer Mariska és Géza, Baranyay Gizella, Krausz Jenő, Schlesinger Herbert, Badics Elek, Licsek Margit, Fried Sándor, Mäder testvérek, Wertheimstein Victor, Lóvy Kata és Berta, Epstein Elza, Schöpkes Mariska, Fáy Erzsé és Anna, Lescheditzky Kálmán, Jászffy Blanca, Guttman Lilly és Anna, Pollák Dezső, Szilágyi Margit, Murárik Bercezi, Evva Margit, Máday Pista, Fülöpp Elza, Singer Károly, Szeder Annuska, Kherndl Margit, Pollák Olga, Dózsa Ilonka, Wolf Izidor, Dévai Zoltán, Forster Márta, Deutsch Edith és Marianne, Szily Irma, Nelky Paula, Jelenik Adèle, Seligmann Elza, Auer Irén, Margit és Póli, Lányi Alexa és Marcezi, Popper Jenő és Árpád, Takáts testvérek, Krausz Ilona és Sándor, Láner Kornél, Bittó Dénes, Zsigmondy Zoltán, Író Lajos, Galgóczy Jolánka, Freund Gyula, br. Ghillány Laci, Dörögdy Antal, Tóth Elemér, Langfelder Olga, Prámer Mariska és Anna, Messer Rudolf, Nagy Elza, Bernát Emil és Dezső, Adler Irén, Bogdánffy Katinka és Lenke.

*

A »Kis Lap« XXXVIII. kötet 23-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Fodor Pólíka, Takáts testvérek, Krausz Ilona és Sándor, Tiszti Nelli, Láner Kornél, Csillag Irma és Adèle, Jekelfalussy Irma, Olga és Berta, Freund Gyula.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Havas Miklós. Vétenék a titkos küldő célja ellen ha nevét elárulnám, amihez különben jogom sincsen. — Zsigmondy Kálmán. Meglehet, hogy ott fogok bujkálni magam is a vendégek között, hallgatni, az én kis meghívóm menyire haladt a tudományokban, s hogy válaszai olyan talpra esettek-é, mint a milyen a levelkéje. — Willhelm Ella. Bizonyára rá szolgáltál a jutalmazó meglepetésre szorgalmaddal és magadviseléssel. — Sziklai József. A hugocskádról elmondott, még pedig kellemesen elmondott történetkét kedves tudomásul veszem. Mindkettőtök testvéri hűségének jelét látom

soraidban kifejezve. Ügyes tolladtól idővel közlésre teljesen alkalmas dolgozatot is várok. — Evva Margit. Az első nagyon is hamar következnék a példa nyomán; a másik szerkezete kusza. Lapozz utána a földadványoknak, s azokból megtanulod, miképen köll azokat írásba foglalni. — Máday Pista. Sok telik még abból a sorból. Az ilyes idézet betűinek minden változatait kell a feladvány keretébe vonni. Így megjelölve küldjed be. — Epstein Elza. Azt a lapot nem Forgó bácsi szerkeszti. — Wladár Marcsa. A szíves megemlékezést melegen köszönöm. — Krausz Jenő és Schlesinger Herbert. Be van sorozva. — Vincze testv. Kérésetekkel, megjelölvén a hiányzó számot, forduljatok a kiadó hivatalhoz. — Borbély testv. Világosan volt megmondva, kihez köll vinni a cseresznye szárazakat. Jó szíveteknek többször is lesz alkalma nemcsak hajlandóságát követni, mert a Kis Lap »Jótékonyág« rovata folyton nyitva áll. — Harangi Irénke, Fried Sándor. A Csillag testvéreknek szóló üzenetben ti is megnyeritek kérdésetekre a választ. — Szilágyi Margit. Képrejtvényed jól meg van szerkesztve, csak abban vétetted el, hogy a gy-t két betűnek veszed. Figyelmesen átdolgozva küldjed be még egyszer. — Baranyay Gizella. A »Muczi« özikéd viselt dolgaikat kedvesen írod le. Ugy a történet, mint a hozzá csatolt rajzocská meg fognak jelenni. Írói tehetőségére bátran lehet következtetni e kísérletből, föltéve, hogy tanulmányozással fogod nevelni hivatottságodat. — W. Sz. A képrejtvényekben hiba nincsen, de oly könnyűek, hogy első láttatva legott minden olvasó társad kitalálja. — Vavrik Póli. Az előző üzenetből te is érthetsz. — Liptay Béla. A régi történetkét a magad szavaival elég jól beszéled el. Közlésed azonban csakis a főntebbi ok miatt marad el, mert alig van olvasó társad, aki ne ismerné. — Csillag testv. A cseresznyeszárazakat küldjétek Grossmann és Klein uraknak. (Károly-körút.) — Hantsovsky Aranka. A rejtvényednek sorát ejtem. Az elhasznált levélbélyegek gyűjtésének művelődéstörténelmi becseről már annyiszor szoltam e rovatban, hogy évnegyedről évnegyedre csak nem ismételhetem. Ha téged érdekel a japáni levélbélyeg — pedig, ugy-e bár, érdekel? — a japáni előtt meg a mi magyar levélbélyegünk értékes. A régi vagy idegen ruházatok és eszközök becserét is csak régiségük vagy idegen voltuk adja meg. A nemzetközi érintkezésnek legolcsóbb s leggyorsabb eszköze a levélbélyeg lévén, sokan szeretik gyűjteni, s mint minden gyűjteménynek, ennek is van értéke. — Nagy Elza. Mind a három már rég megjelent. Egyébbel próbálkozzál meg, kis leányom. — Majovszky Thadé, Galgóczy Jolánka, Baross Pista. Az ilyen tréfát csak egyszer lehet megereszteni. A 3. v. 4.-nél már

akkora gyakorlottságra tettek szert az én kis olvasóim, hogy amint rápillantanak, legott kitálálják, s így nem is szolgál elégtételükre, hogy fáradság nélkül tértek rá a titokra. Még az ókor

hőseivel, tudósaival, költőivel tehetsz kísérletet. — **Frank Margitka.** Nem jó biz' az. De szorgalommal megjavulhat. Az a kérdés különben, mióta irsz? — *Több levélről a jövő számban.*

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

FOLYÓ év első felének végéhez közeledünk s vele végére jutunk a „Kis Lap“ most folyó kötetének is. Az új félévben követni fogja az új kötet, immár a **harminczkilencedik**, s az e köré való gyülekezésre hívom most fel a magyar gyermekvilágot.

A „Kis Lap“-nak közel két évtizedes eddigi pályafutása alatt sokszor részesültem abban az édes örömben, melyet a szeretettel végzett munka elismerése nyújt. De a most lefolyt félévben különösen gyakran volt részem e jóleső elégtételben mind kis hiveim nagy seregétől, mind a komoly sajtó közlönyeitől. Intés, buzdítás ez nekem, hogy a rég követett ösvényen tovább haladva, a „Kis Lap“-ot lehetőleg tökéletesítve, olyan lapot nyújtsak benne ezentul is, mely minden művelt magyar család ifjúságának hétről-hétre türelmetlenül várt, örömmel fogadott barátja, szórakoztatója, mulatva oktatója, mint már két évtizeden át volt egymást föl váltó s folyton növekvő új meg új nemzedékeknek.

Lényegében változatlan beosztással, lehetőleg még érdekesebb tartalommal, művészi rajzokban gazdagon fognak a jövő kötet számai is kis olvasóimhoz beköszönni. Első, **hosszabb elbeszélése**, az iskolai életből merítve, versenyezni fog az eddig közölt legjobb elbeszélésekkel, s mellette **kisbbszélyek, mesék**, idegen világrészekből való s nemcsak kalandos és érdekfeszítő, hanem egyuttal **tanulságos és ismeretterjesztő történetek** fognak váltakozni; minden szám közöl rajzokkal kísért **költevényeket**; Forgó bácsi postája, elme gyakorlati rejtvények és feladványok a megfejtésekkel és megfejtőkkel megmaradnak a rendes rovatoknak, annak idején pedig a legutóbb oly nagy sikerrel megtartott **pályázatot** is ismételni fogom ügyes vállalkozó kis olvasóim számára. Nyitva van mindig a **jótekonyság** rovata is azoknak, kik oly szerencsések, hogy a legnemesebb erényt gyakorolhatják a Forgó bácsi által mindig komoly megfontolással kitűzött emberbaráti célok javára.

Régi és új kis hiveit egyformán szívből üdvözli

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legcélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó hivatala.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.